

tudi duhovne sile našega naroda kot aktivne komponente pri velikem kulturnem naporu človeštva. Z njimi pa bomo pognali sok svoje misli, dušo svojega naroda v duše drugih narodov ter se v njih razživali v vedno večje dimenzije.

To so cilji nas, doslej še nespojenih sestavin nastajajočega naroda. Dosegli jih bomo po preteku generacij, ko se bo dovršila med nami tremi ta velika sinteza, ta asimilacija, od vodilnih duhov hoteno, od velike množice in sledečih rodov nezavedno vršeno, naravno spajanje. Proces se v naših dneh pričenja, zakoni zanj pa so tu že od davnih dni.

Igo Gruden:

Na Krasu.

Kraško polje s kamenjem ograjeno,
 suho, razpaljeno, nikdar pomlajeno,
 v pretesnih dolinicah se razprostira:
 na njem pšenica brez dežja umira,
 vene ajda in trta sahne,
 še vetra ni, da skoz njo dahne . . .

Zdravi možje in starci še čvrsti,
 žene, dekleta in starke — po vrsti
 srčnô te borne lehe gojijo . . .
 in voli furlanski se v solncu kadijo,
 fantič jih z beko in s klici priganja,
 stopa po razoru, žvižga in sanja . . .

Kraške vasice z zvonikom na sredi,
 znanke ste mi v pomanjkanju, bedi:
 pohlevne hišice s slamo pokrite,
 na podu glavice spletene v kite,
 po oknih nagelj, zelen rožmarin
 fantom v Ameriki cvete v spomin . . .

In rekli so mi, da hodil si tod,
 a jaz vse zaman sem ped za ped
 iskal tvojo božjo sled, —

o Gospod!

*Ni nejasna ta naša vse melaholična pesni
 sab: 7/8 1918*